

Даражэй не значыць — лепш

Калі прадаваць хлеб па сабекошту, то за кілаграм яго трэба былі б выласці 71 рубель, а за літр малака — 44 рублі, у той час як фіксаваныя цэны на гэтыя прадукты да 5 красавіка складалі адпаведна 12,3 і 6 рублёў.

Падтрыманне цэн на нізкім узроўні патрабуе велізарных бюджэтных дадаткаў. Толькі ў першым квартале г.г. на датаванне вытворчасці хлеба і малочнай прадукцыі накіравана больш чым 25 мільярдаў рублёў.

Рознічныя цэны аднаго літра малака цяпер у 7—10 разоў ніжэйшыя за кошт безальготных напій, у 10 разоў — бензіну. У нашых бліжэйшых суседзях рознічныя цэны на асноўныя прадукты харчавання значна вышэйшыя. Так, у Літве адзін кілаграм чорнага хлеба каштуе 35—53, беларускі — 65—76 рублёў, літвы малака — 71 рубель, у Смаленску — адпаведна 30, 60 і 36, у Бранску — 21, 52, 60, у Маскве — 27, 75 і 80 рублёў. Аналагічныя становішчы і па малаце. У суседніх рэгіёнах яго кошт вагаецца ад 730 да 1200 рублёў за кілаграм.

З мэтай набліжэння цэн да рэальных затрат на вытворчасці і было прынята рашэнне аб павышэнні з 5 красавіка 1993 года дзяржаўных рознічных цэн на хлеб і хлебна-малочныя вырабы, малако і малочную прадукцыю (выключачна смятану і тварог) у сярэднім у тры разы і на масла — на 70 працэнтаў. Павышэнні ў 2 разы закладныя цэны на шкولاتуру.

ФАКТЫ ПРАДЗЕІ АРГУМЕНТЫ МЕРКАВАННІ

ХЛЕБНЫ БУМ ПРАЦЯГВАЕЦЦА

Такіх доўгіх чэргаў ля хлебных крам Слуцк не бачыў з далёкіх саракавых-пяцідзясятых гадоў.

Людзі становяцца на "вахту" за галіну да адкрыцця магазіна. У адны рукі адпускаяюць дзве-тры буханкі чорнага і дзве — белага.

Не, мясцовы хлебазавод не скараціў выхад прадукцыі — печы задыяжаны цэлыя суткі, хлеба выпякаюць нават больш, чым месяц назад. Так, у лютым яго паступіла ў продаж 1416 тон, у сакавіку — каля 1600, або па пяцідзсят тон штодзённа. Амаль палову спажывае горад, хоць раней столькі хлеба магазіны не заказвалі.

Што ж выклікала хлебны абыякавы і нервовы доўгімі чэргамі? Многія гараджане закупаюць на базары парсючкі. А чым карміць іх? Камбикорму днём з агнём не знойдзеш, не маюць яго і сельскія жыхары, раней ім хоць за прададзенае малако сёе-тое выдзялялі.

Вось і ідзе духмяны жытнік у карыты — свінням, кароўцы, птушцы. Аднойчы ў аддзельнай вёсцы стаў сведкам, калі яе жыхары, пераважна пенсіянеры, бралі ў сельмагу па 15—20 буханак, скідаваючы іх прама ў мякі.

Многія вясковыя, асабліва пенсіянеры, карыстаючыся правам бясплатнага праезду на прыгарадных аўтобусах, прыязджаюць у горад і становяцца ў хлебныя чэргі па некалькі разоў — пакуль не набяруць па поўнай торбе. Ды і калі б з'явіўся ў продажы доўгачаканы камбикорм, то цана яго — 25—30 рублёў за кілаграм. А буханку хлеба можна набыць за дзевяць рублёў. Селяніна не трэба вучыць, што выгадней для адкорму вепрука.

Каб некай збіць абыякавы, на хлебазаводзе сталі выпякаць чарневы хлеб з кінамам па цане 38 рублёў. Ён таксама разыходзіцца, бо калі пуста паліцы, то і дарагі жытнік — зноходка.

М. ТЫЧЫНА.

Ад аўтара. Цяпер, калі цана на хлеб вырастае ў тры разы, чэргі хоць і паменшыліся, але не зніклі, таму што праблема з камбикормам так і не вырашана.

Тры дні адпачынку

Савет Міністраў
Рэспублікі Беларусь
перадсідзець адпачынку з суботы 24
красавіка на панядзелак 26 красавіка
1993 года.

ЛЕПШ РАЗ УБАЧЫЦЬ

Надаўна адбыўся абласны семінар галоўных медыцынскіх сясцёр тэрытарыяльных медыцынскіх аб'яднанняў (ТМА), які прайшоў у базе Барысаўскай цэнтральнай раённай бальніцы.

Барысаўская ЦРБ лічыцца адной з лепшых медыцынскіх устаноў Міншчыны, і гасці пераказваліся ў гэтым самі, пазнаёміліся з практыкай работы барысаўскіх калег. А ў аддзяленні функцыянальнай дыягностыкі ўбачылі адзіную пакуль у вобласці ўнікальную апаратуру для вызначэння "завхворванняў" сардэчна-судзейнай сістэмы "Медыан-1", а таксама навуковую ўстаноўку для вакуум-масажа "Аладж-4М". Некаторыя іншыя навінкі.

З аналізам рэалізацыі рэкамендацый для галоўнага ўрача" ў Слуцкім раёне, а таксама першых крокаў дзейнасці

створанага не так даўно абласнога Савета сярэдніх медыцынскіх работнікаў пазнаёміла ўдзельніцаў семінара яго старшын, галоўнага медыцынскага вобласці В.Івашка. Галоўная медыцынскага ТМА Барысаўскага РТМА (раённага тэрытарыяльнага медыцынскага аб'яднання) Н.Брысюк падзялілася вопытам кіравання работай сярэдняй медперсоналу, а яе калегі па рабоце галоўнага наштатнага працэдурнага дырэктара Барысаўскай ЦРБ Л.Пяслык расказала аб ўкараненні тэхналогіі медыцынскіх маніпуляцый і працэдур. У рабоце семінара прымаў удзел намеснік загадчыка абласнога аддзела аховы здароўя А.Дыбін, галоўнага медыцынскага Мінскага РТМА В.Лішчына, галоўнага медыцынскага абласной дзіцячай клінічнай бальніцы З.Багдановіч і іншыя.

Мікалай ЧАПЕЦ.

РІД.

КАЛІ Б НЕ ІНФЛЯЦЫЯ...

Ці з'яўляюцца па цяперашнім часе 100 рублёў грашыма, дзея якіх можна пайсці на аграбленне?

Выпадак, які адбыўся з калгаснікам С., сведчыць аб тым, што і такая сума здольна прыцягнуць рабаўнікоў да яе ўладальніка. Тры невядомыя забралі ў калгасніка гэтыя нашчасныя 100 рублёў красавіцкай раніцай на станицы Слуцк, пасля чаго былі зтрыманы супрацоўнікамі мясцовай міліцыі.

НЕ ХАВАЙЦЕ ДОЛАРЫ Ў СКАРБОНКІ!

Нашы грамадзяне, якія маюць на руках валюту, набудуць, нарэшце, доўгачаканую свабоду ў выкарыстанні сваіх сродкаў на рахунках банкаў.

Згодна з зацверджаным палажэннем, банкі залічваюць іх сродкі без абмежаванняў па сумах і крыніцах паходжання. Будучы адкрытыя два віды валютных рахункаў: тыпу "А" і "Б". На рахунок тыпу "А" залічваюцца валютныя сродкі, законнасць якіх грамадзяне могуць пацвердзіць дакументальна. З уладальнікаў такіх рахункаў знімаюцца ўсе абмежаванні ў выкарыстанні валюты, аж да перавады яе ў замежныя банкі. Тым жа, хто не можа або не жадае

прад'яўляць дакументы аб паходжанні валюты, змогуць адкрыць рахунак тыпу "Б". Уладальнікі гэтых рахункаў таксама могуць свабодна перадаваць валютныя сродкі, што знаходзяцца на іх рахунку, аднак толькі на тэрыторыі рэспублікі.

Цяпер, паводле нашых звестак, на руках у насельніцтва знаходзіцца валюты на суму каля паўтары сотні мільянаў долараў ЗША, — сказаў, каменціруючы гэтыя палажэнні, першы намеснік старшыні Нацыянальнага банка Мікалай Кузьміч. — Вядома, гэтыя грошы не прыносяць ніякай карысці рэспубліцы. Таму мы і пайшлі на такія меры.

Аляксандр ЛІМАНОВСКИЙ.

Паважаныя сябры!

Працягваецца падпіска на газету "Мінская праўда". Нагадваем, што падпісныя цэны на яе складаюць:

на паўгода — 402 руб.,
на тры месяцы — 201 руб.,
на месяц — 67 руб.

Справа гонару кожнага жыхара Міншчыны мець у сваім доме абласную газету.
Будзьце з намі!

Удакладненне

Завод у Зембіне дзеінічае

У замесці "Выратавалі завод" ("Мінская праўда" за 27 сакавіка г.г.) наш няштатны карэспандэнт Іван Сіляўка дапусціў неадкладнасць, сцвярджаючы, што Зембінскі цагельны завод, які раней з'яўляўся вытворчым падраздзяленнем Лагойскага дрэвапрацуючага камбіната, летась спыніў сваю дзейнасць.

У сапраўднасці ж такога не здарылася. Завод як працаваў, так і працуе, выпускае прадукцыю. За мінулы летні сезон выраблена 2,5 мільёна цэглінаў. І ў гэтыя дні, як паведаміў дырэктар Іван Выдрын, завод актыўна прадае цэглу як гаспадарчым арганізацыям, так і прыватным асобам.

/Наш кар./.

Грошы з "наветра"

Пры рэгістрацыі ў жніўні мінулага года таварыства з абмежаванай адказнасцю "Вест-маркет" у Слуцкім гарвыканкоме прадугледжвалася, што яго будзе займаць шасцю відамі паслуг. Так заўсёды бывае, калі ствараецца любая прыватная фірма. Чаго толькі не абяцае яна — пералік яе дзейнасці займае не адну старонку. А як толькі атрымае пасведчанне, тут жа забывае аб іх. Акрамя адной — гандлёва-закупачнай.

І "Вест-маркет" не выключыў. Тавараабарот за 1992 год склаў у яго больш трыццаці мільянаў рублёў, а прыбытак — за мільён. Нічога тут злучнага няма. Кожны забярае, як лічыць патрэбным. Пры адной умове — не парушаючы законы і розныя інструкцыі, якія рэгулююць цэнаўтварэнне, парадок афармлення дакументаў. А тут пры пакупцы тавараў народнага спажывання і іх рэалізацыі ні ў адной накладной не ўказваюцца гандлёвыя надбавкі і цэны, па якіх набыты тавар. У сваю чаргу пры аптывым продажы завяшчаліся гэтыя надбавкі. Так, па дзевюх накладных атрымана незаконна 137 тысяч рублёў. У асноўным за дзіцячыя харчаванне — 125 тысяч. Прычым, цэна ўстаноўлена асабіста дырэктарам, без падпісу галоўнага бухгалтара.

Давялося вярнуць у мясцовы бюджэт гэтыя 137 тысяч рублёў, ды яшчэ столькі ж штраф.

А вось вытворча-камерцыйнае таварыства з абмежаванай адказнасцю "Бізнес-транс", зарэгістраванае ў сакавіку 1991 года Заслаўскім гарвыканкомам, вымушана расставіць з больш буйной сумай. Праверка, праведзеная мясцовай службай цэн, і тут выявіла грубыя парушэнні фінансавай дысцыпліны. У таварна-транспартных накладных не ўказваліся расцэнкі рэалізуемай прадукцыі. Аптова надбавка была завяшчана. Перазілля выявіў розніцу ў 1.114.579 рублёў. Згодна з законам, яны вярнуць у бюджэт і столькі ж заплачана штраф.

Амаль нічога не атрымалі ад малогі прадпрыемства "Аўтасервіс", створанага ў канцы 1991 года ў вёсцы Нарач, аўтамастатры Мядзельшчыны. Пры рэгістрацыі прадугледжваліся мыццё, афарбоўка, шынамантаж і іншыя віды рамонта асабіста і дзяржаўнага транспарту, рэалізацыя аўтамабіляў, выраб мэблі, пашыву адзення і вышыву іншых тавараў народнага спажывання, продаж запчастак.

Бачыце, які шырокі дыяпазон аб'ектаў, якія падпадаюць пад абмежаваную адказнасць.

Сёння ўсе кінуліся ў камерцыю. У вобласці створана нямала акцыйных таварыстваў з абмежаванай адказнасцю, асацыяцый, малых прадпрыемстваў і да іх падобных прыватных арганізацый. Што ж, рынак дыктуе свае законы. Але ж пры новых умовах гаспадарання непасрэдным павінны быць і рост выпуску тавараў, ліквідацыя дэфцыту, каб мы змаглі купіць без праблем патрэбную для сябе рэч. Дзе ўсё гэта? Не нават мясцовыя мясцовыя прадпрыемствы ў гэтых умовах не могуць перамагчы адносіны. Пры нашым разгуле дэмакратыі кожны думае не аб дзяржаўных

зонах. Аднак вырашылі перш за ўсё заняцца гандлёва-пасрэдацкай дзейнасцю. "Аўтасервіс" купіў бензін на Мазырскім нафтапрапрацоўным заводзе. Ён жа павінен прадаваць па фіксаваных цэнах, а не па камерцыйных. Розніцу ў 38 тысяч рублёў ды плюс каля 8 тысяч, незаконна атрыманых за іншыя тавары, давалася аддаць у мясцовы бюджэт.

Няведанне паставы Савета Міністраў рэспублікі і Дэпартамента цэн аб абмежаванні надбавак на продаж прадукцыі не пазбавіла і кіраўнікоў малогі прадпрыемства "Плюс" з Валожына ад адказнасці. 101 тысяча рублёў ды яшчэ столькі ж штрафа "сплыло" ад іх у дзяржаўную казну.

Сёння ўсе кінуліся ў камерцыю. У вобласці створана нямала акцыйных таварыстваў з абмежаванай адказнасцю, асацыяцый, малых прадпрыемстваў і да іх падобных прыватных арганізацый. Што ж, рынак дыктуе свае законы. Але ж пры новых умовах гаспадарання непасрэдным павінны быць і рост выпуску тавараў, ліквідацыя дэфцыту, каб мы змаглі купіць без праблем патрэбную для сябе рэч. Дзе ўсё гэта? Не нават мясцовыя мясцовыя прадпрыемствы ў гэтых умовах не могуць перамагчы адносіны. Пры нашым разгуле дэмакратыі кожны думае не аб дзяржаўных

Няведанне паставы Савета Міністраў рэспублікі і Дэпартамента цэн аб абмежаванні надбавак на продаж прадукцыі не пазбавіла і кіраўнікоў малогі прадпрыемства "Плюс" з Валожына ад адказнасці. 101 тысяча рублёў ды яшчэ столькі ж штрафа "сплыло" ад іх у дзяржаўную казну.

Вось тут і ўзнікае пытанне: няўжо мы маем такую вострую патрэбу ў спіртных напійках, каб іх прадавалі на кожным кроку? Фактычна ж вяртаецца спойванне людзей.

Забаронай нічога не даб'ецца. І ўсё ж органы ўлады, рэгіструючы новую прыватную фірму, павінны мець на ўвазе і ўласны інтарэс — якую ж карысць прынясе яна насельніцтву і мясцоваму рэгіёну ў цэлым.

Пётр СІДАРОВІЧ.

Вяртаючыся да надрукаванага

ДЫРЭКТАРСКАЕ ФІЯСКА

Даўно не збіралася столькі працаўнікоў Жда-новіцкага дзяржаўнага камбіната, што ў Мінскім раёне, на сустрэчу са сваімі кіраўнікамі. Таму, вядома, многія падвыклі. Дзве жанчыны, якія сядзелі побач са мною ў зале, вялі істаропку размовы: — Ведаеш, столькі людзей раней прыходзіла, бадай, толькі на які-небудзь вострасюжыты індыйскі кінафільм.

Наконт фільма ўсё зразумела, а вось пры чым тут сход? Справа ў тым, што ад яго залежаў далейшы лёс гаспадаркі. Пра "цёмную" справу дырэктара У.У.Кляўска і некаторых іншых кіраўнікоў саўтаса гаварылася шмат. ("Мінская праўда" за 16 студзеня г.г., матэрыял М.Жуко "Справа ясная, што справы цёмныя"). Таму спынімся на тым, што адбывалася на сходзе.

Ужо ў самым яго пачатку Кляўскаў цярпелі фіяска. Людзі не выбіраюць яго ў прэзідыум. Па просьбе прысутных старшыня райкома прафсаюза работнікаў АПК В.П.Чарнышоў азнаёміў іх з актам праверак Кантрольнай палаты Рэспублікі Беларусь. Ніякіх сутыкальных аргументаў на карысць дырэктара і яго браці там не было. Пасля гэтага замаўчалі нават тым, хто вылучаў кандыдатуру ў прэзідыум.

З вялікай неспрыяльнасцю ўсе чакалі выступлення дырэктара. — Я хачу сказаць, што тыя памяшканні, якія мы здалі ў арэнду, знаходзяцца на балансе гаспадаркі. За мінулы год амаль усе арэндныя прадпрыемствы з намі разлучыліся. Калі вы жадаеце, то сёння мы можам скасаваць заключаныя раней дагаворы. Канфілікт жа, лічу, з рабвыканкамом з-за кватэр, якія мы не выдзелілі яму ў новым доме. Пра якія страты можа ісці размова? Сёння мы адзіныя ў раёне іздём з плюсам па малаку. Сітуацыя склалася так, што Андрэева (былы галоўны заступнік — Ю.Л.) захачела заняць дырэктара.

І вось тут людзі пачалі задаваць пытанні. Іх было шмат. Хто прама з месца, а некаторыя (такіх большасці) сталі дасядаць у прэзідыум запіскі, у якіх прапанавалася дырэктару адказаць на зладзежныя пытанні.

— Куды падзеліліся долары паляхаў?

— Ніякіх долараў я не бачу, не такія паны шчодрыя, каб даваць долары яшчэ і мне. Усе грошы, якія мы атрымалі, апырохадвалі ў касе.

— Чаму скарачаеце сваіх старых рабочых, а бераце на работу гараджан?

— Нікога мы не бралі. Я супраць работы пенсіянераў нічога не маю.

— На саўтас атрымалі 82 тоны цукру. Дзе ён падзеўся?

— Вы не захачалі браць, маўляў, дарага. Таму і пайшоў на бок.

— Скажыце, якім чынам змаглі забяспечыць кватэру сына?

— Ён застаўся жыць у старо, а мы атрымалі кватэру ў Мінску. Дарэчы, яе выдзелілі вы.

— На якой падставе Пякарчык і Холаў ставяць свае машыны ў саўтасны гараж?

— Заўтра скажам, каб не ставілі.

— Чаму згнілі мorkвe?

— Уся мorkва была скормлена. Гэта ведае кожны, хто яе ўбіраў.

— Якім чынам для будаўніцтва дачы галоўны бухгалтар В.Я.Жыліцкі выкарыстаў будматэрыялы гаспадаркі?

— Мы ўсім людзям аказваем дапамогу. Чым можам, стараемся іх забяспечыць.

— Дзе падзеліліся скуры, якія выраблялі ў Гатаве?

— Яны ў хуткім часе павінны паступіць у гаспадарку.

— У нашай гаспадарцы правяць бал чужыя людзі. Усё здае ў арэнду, а самі няма дзе складзіраваць гародніну? Сёна і іншае. У Тарасаве, напрыклад, сумеснае прадпрыемства ўзводзіць дамы. На якой падставе?

— Пытанніямі зямлі я не займаюся, гэта — кампетэнцыя сельскага Савета.

— Каму прадалі мякія куткі?

— Мабіла за межы саўтаса не трапіла.

Яшчэ шмат іншых пытанняў задалі людзі ў гэты дзень кіраўніку. Не на ўсё з іх яны атрымалі вычарпальныя адказы. Але, тым не менш, свой вердыкт яны вынеслі, сказаўшы "не" У.У.Кляўскаму, а заадно і яшчэ тром яго падпечнікам — галоўнаму бухгалтару В. Я. Жыліцкаму, інжынеру-юрысту У. У. Пякарчыку, намесніку дырэктара па гаспадарчай частцы А. Ф. Холаву.

У свой час працаўнікі саўтаса самі выбралі У.У. Кляўска сваймі дырэктарам. Сёння відавочна, што яны памыліся.

Пасля гаваранняў сход так і не вярнуўся да заключэння калдагавора. Гэта і зразумела, бо ён павінен заключыць ўжо з новым кіраўніцтвам.

Ю. ПОЙКА.

■ На прыз "Мінскай праўды"

СТАРТ — У СУБОТУ, У 12 ГАДЗІН

31 год назад па ініцыятыве рэдакцыі абласной газеты і абласнога спорткамітэта ўпершыню быў праведзены вясёлыя лёгкаатлетычныя крос на прыз "Мінскай праўды". З таго часу кожны год збіраліся лепшыя бегуны гарадоў і раёнаў Міншчыны, каб паспрацаваць на дыстанцыі кросу, памагаючы да перамогу.

У розных месцах праводзіліся фіналы абласнога кросу. Апошнія два гады гэтыя папулярныя ў вобласці спаборніцтвы праходзілі на фізкультурна-спартыўным комплексе ў Капылі, дзе абодва разы перамагала зборная Маладзечна.

І вось новы адрас. У суботу, 10 красавіка, лепшых красмёнаў гарадоў і раёнаў вобласці чакаюць у горадзе Стоўбцы. Гаспадары пакапаціліся аб падрыхтоўцы трасы, аб стварэнні добрых умоў для ўдзельнікаў. Дыстанцыя пракладзена ў малюўнічай мясцовасці Караліна, што за некалькі кіламетраў ад раённага цэнтру. Тут, дарэчы, размяшчаны тур-

база, піянерскі лагер. Прыцягнуты да падрыхтоўкі спонсары. Напомнім, што спаборніцтвы прадугледжана правесці ў пяці ўзроставых групах. Юнакі і дзяўчаты 14—15 гадоў выступяць на кіламетровай дыстанцыі. Яна прадугледжана і для дзяўчат старэйшага ўзросту, а вось юнакі, якім споўнілася 16—17 гадоў, будуць бегчы ўжо два кіламетры. Дыстанцыя два кіламетры ўстаноўлена і для юніёраў, а юніёрам трэба будзе прабегчы

3.000 метраў. Ва ўзроставай групе 20—22 гады жанчыны будуць аспрэчваць першынство на трохкіламетровай трасе, а мужчыны паспрабуюць за ўзнагароды на дыстанцыі чатыры кіламетры. Для жанчын, якім споўнілася 23 гады, тая ж трохкіламетровая траса, а вось мужчынам гэтага ўзросту трэба будзе прабегчы 6.000 метраў.

Уставае кожнай каманды 12 спартсменаў, трэнер і прадстаўнік. Для вызначэння каманднага першынства бяруцца дзесяць лепшых вынікаў, якія паказаны спартсменамі зборнай горада і раёна.

Каманда-пераможца ўзнагароджваецца памятным прызам і ганаровай граматай рэдакцыі газеты "Мінская праўда". Ганаровымі граматамі будуць адзначаны і каманды, якія зоймуць другое і трэцяе месцы.

Пераможцы ў асабістым заліку на кожнай дыстанцыі ўзнагароджваюцца ганаровай граматай "Мінскай праўды" і памятным прызам абшпарт-

піянерскі лагер. Пуцёўкі нам, трэба сказаць, выдзелілі. Але... за поўны кошт. Маўляў, ільготы — толькі для мнагачысленных матуль-інтэрнацыяналістаў.

Міхаіл Вяргейчык.

Павел ЖУРБА.

АПК і рынак

Гаспадаркі Слуцкага раёна, які ў вобласці ў цэлым, скарацілі летасе вытворчасць мяса на 28 працэнтаў, яго недапастаўлена дзяржаве 2,7 тысячы тон. Не абмінуў гэты спад і свінагадоўчы комплекс калгаса імя Дзяржынскага ў вёсцы Гарадзішча. За мінулы год тут было рэалізавана 807 тон свінніны — на 211 менш, чым у папярэднім, а вытворчасць скарацілася амаль удвая. Прыбыўленне ў вазе адной галавы ў разліку на кармадзень складала ўсяго 401 грам — менш, чым у папярэднім годзе, на 106 грамаў. Асноўная прычына такіх «мінусаў» — слабая кармавая база.

Як складаюцца справы ў калектыве комплексу зараз, якія захады робяцца кіраўніцтвам калгаса, зоаветэрынарыяў і сельскагаспадарчых служб? На больш рацыянальнам выкарыстанні ўласных кармоў, захаванню маладняку, наладжванню стабільнай работы комплексу? Аб гэтым гутарка нашага карэспандэнта з галоўным зоаветэрынарам гаспадаркі Н.В.Крупенка.

— Наталія Віктараўна, комплекс ствараўся з разлікам на дзяржаўны пастаўкі камбікармоў. Цяпер яны рэзка скараціліся. Як гэта адбілася на палівай жывёлы?

— У канцы восьмідзесятых гадоў на комплексе ўтрымлівалася ў сярэднім 12 тысяч свінней. Па стану на першае лютага маем 8.600. І на гэце палівай не халае камбікармоў. За мінулы год з дзяржрэсурсаў атрымалі іх толькі 800 тон замест патрэбных 3—4 тысяч. Была, гаспадаркі раёна перадавалі нам частку зернефуражу, а за гэта мы залічвалі ім у вытворчасць пэўную долю атрыманай свінніны. Выгада была ўзямная. Цяпер пра падобны абмен ніхто і не заікаецца, бо калгасам сёння выгадней прадаваць збожжа, чым займацца вырошчваннем свінней.

— А ваму калгасу якая выгада ад комплексу пры ўзроўні ў некалькі разоў цэнах на камбікармы, энергасурсы? Толькі і к чэс ад вяскоўцаў? Свініна — стратная для гаспадаркі прадукцыя. Ці не таму і ў магазінах яна паўляецца не часцей, чым бананы ды апельсіны?

— Ёсць такая народная прымаўка: хочаш жыць — умей круціцца. Так і мы. Пераканаўшыся, што на дзяржаўных камбікармах далёка не выдзецца, можна наогул заваліць справу, сталі вышукваць свае рэзервы. Расшырылі паводу пад збожжавымі культурамі. Нават у мінулым годзе, з яго засушлівым летам,

на патрэбы жывёлагадоўлі ў нас было выдзелена 6 тысяч тон зерня, у тым ліку для комплексу — чатыры тысячы. Усё жыта здалі на Слуцкі камбінат збожжапрадуктаў у абмен на камбікармы. Вядома, павялічыліся затраты на выхад свінніны.

КОМПЛЕКС ЗЫРАЕЦЦА ВЫЖЫЦЬ

Калі раней на кілаграм прыбыўлення ў вазе парскага затрачвалі ішчы кармавых адзінак, то цяпер — усё восем, што звязана з перакормам палівай у сувязі з паводжэннем тэрміну яго адкорму. Значыцца, вырашлі і затраты. Але ўсё ж за мінулы год комплекс прынес у калгасную касу чыстага прыбытку 9 мільёнаў 17 тысяч рублёў, рэнтабельнасць складала 28 працэнтаў.

Па сённяшніх цэнах прыбытак не вельмі высокі, але ён дазваляе кіраўніцтву калгаса выдаць за год на кожны зароблены рубель яшчэ па рублю, чым калгаснікі задаволены. Толькі боюся, што новых мільёнаў сёлета нам не ўбачыць. Мяркуйце самі: за кілаграм свінніны ў жывой вазе нам плаціць цяпер 281 рубель. Быццам і няма. Але трэба ўлічыць, што затраты камбікармоў на той жа кілаграм свінніны зараз ацэньваюцца ў 240 рублёў. Дадаўце выдаткі на аплата працы даглядаўшых, на энергасурсы, рамонт памяшканняў — і ад прыбытку застаюцца калейкі. Выйсьце я бачу ў павышэнні закупачнай цэны на свінніну. Інакш яна, як жывёлына і малако ў нашым калгасе, таксама будзе стратная.

Спажыву, вядома, стануць абурэння: зноў павышаюць цэны! Але іншага выйсця няма, трэба ж і селяніну жыць. Хіба гэта парадокс, што нашы свіннікі на комплексе зарабляюць у месяц па 5—6 тысяч рублёў? А гэта пераважна сямейныя жанчыны.

— Як справы з пастаўкай камбікармоў у новым годзе?

— На першы квартал комплексу выдзелена з дзяржрэсурсаў 450 тон, а дзяўня норма іх спажывання — 15 тон. Каб дажыць да новага ўраджаю, патрэбна як мінімум 3 тысячы тон. Компенсаваць дэфіцыт камбікармоў разлічвае за кошт ўважнення ў эксплуатацыю кармацэха, будаўніцтва якога заканчваецца. Тады можна будзе рабіць мешанкі з дабаўленнем азімага жыта, заленіва ранніх

траў. Але гэта пазней, недзе ў маі. А пакуль нарыхтоўваем сямую мук, здрабненую хвойныя галінкі, варым поіла. У сувязі са змяненнем у рацыён карменныя правядзём рэканструкцыю доўга памяшканняў, зменім тэхналогію разліку корму.

— Ці хочаць сіл і сродкаў утрымаць палівай на сённяшнім узроўні да канца года альбо частку яго ўсё-такі пусціць пад нож?

— Ні ў якім разе. На комплексе ёсць 400 асноўных свіннамак, летас ад іх было атрымана 9.349 парасят. Думаю, што і сёлета гэты ўзровень захавецца. Пры ўмове, што нас лепей забяспечаць медыкаментамі для прафілактыкі і лячэння такіх інфекцыйных хвароб, як чума, рожа. У апошнія месяцы рэзка скараціліся пастаўкі ў Расію прэпарата «Фералглюкін» — ён выкарыстоўваецца для лячэння выжывальных хвароб свінней. І ўсё ж спадзяюся, што палівай захаваем і вытворчасць свінніны не знізім.

Гутарыў Міхаіл ТЫЧЫНА.

НЕЗВЫЧАЙНАЯ ПРЫСЯГА

«Няхай дапаможа мне Бог». Гэтымі словамі сяржант амерыканскай арміі Джордж Ален Партрыдэк закончыў прысягу прыняццё на вернасць служэнню Злучаным Штатам у... Пухавіцкім гарнізоне.

Па законах вялікай заакеанскай дзяржавы ваеннаслужца, у якога заканчваецца тэрмін службы, але ён жадае прадоўжыць кантракт, абавязаны прыняццё воінскай прысягу на чарговы тэрмін, дзе ён ні знаходзіўся.

У рамках міжнароднага дагавора па звычайных узброеных сілах у Еўропе Джордж Ален Партрыдэк уваходзіў у гэты час у састаў інспекцыйнай групы, што праводзіла правярку на ваенным аб'екце ў Мар'інай Горы.

Па ўзагодненню з пасольствам ЗША ў Рэспубліцы Беларусь сяржанту амерыканскай арміі была дадзена магчымасць урачыста прысягнуць на вернасць Канстытуцыі і прэзідэнту Злучаных Штатаў Амерыкі ў момант правядзення інспекцыі.

У адпаведнасці са статутам і адзіным зводам ваенных законаў Амерыкі прыняццё прысягі ў ваеннаслужцага абавязаны старэйшым начальнікам. У гэты момант ім быў палкоўнік Уладзімір Аўласенка, якому ўпершыню давялося прымаць прысягу ў прадстаўніка замежнай арміі.

У памяць аб незвычайнай падзеі ўладзімір Аўласенка перадаў воінскаму ўрачыстасці памятную медаль «1000-годдзе ўважнення хрысціянства на Русі».

БЕЛІНФАРМ.

Людзі нашай вёскі

НЕАЦЭННАЯ СПАДЧЫНА

У людзей, якія аддалі сваё жыццё сельскагаспадарчай вытворчасці, існуе правіла — што пасееш, тое і пажнеш. А ў тым, што гэта менавіта так, можна пераканацца на канкрэтным прыкладзе. Механізатар калгаса «Дружба» Стаўбоўскага раёна Г.П.Бурак вось ужо звыш трыццаці гадоў сее, жне і перавозіць грамадскае дабро. Нібы салдат — у любое надвор'е — заўжды на пасту. Чалавек не ганарыцца заслугамі (а ўзнагароду ў яго шмат) — ён проста працуе. Працуе так, як падказвае ягонае сумленне: чэсна, з пачуццём адказнасці, за гонар хлебабожскага звання.

Мала сказаць, што такіх людзей у летнюю пару працуюць з ранку да вечара. Тут не толькі фізічныя перагрузкі, але і нервовыя напружэнні. Толькі чалавек на тое і створаны, відаць, каб, напераконт усялякім перашкодам, няспына ісці наперад і дабівацца мэты. Каб пакінуць на гэтай зямлі добрую аб сабе памяць і перадаць нашчадкам тое, што ўмее сам.

Дарэчы, аб нашчадках. Г.П.Бурак з жонкай Марыяй Іванаўнай вырашлі і вывелі ў людзі двух сыноў і дзвюх дачок. І хоць не пайшлі яны бацькоўскімі сцежкамі, але людзьмі сталі паважанымі, працавітымі. Адна дачка набыла педагогічную адукацыю, другая —

сакратар-машыністка. Што датычыць сыноў, то абодва яны — людзі ў пагонах. Старэйшы, Аляксандр, — начальнік аддзела дзяржаўнай аўтаінспекцыі ў горадзе Кам'янцы, а маладшы, Васіль, — прапаршчык ва ўзброеных сілах Рэспублікі Беларусь. Пачуццё высокай адказнасці за даручаны ўчастак работы і дэлегацыя найлепшых характэрных кожнага з братоў. Ганарыцца бацькі сваімі сынамі, бо яны хлопцы чупыя (які і дзяўчаты), калупатлівыя. Ды інакш і быць не магло: такое выхаванне ім далі ў сям'і. Васіль за адзін год адрадавага даслужыўся да звання старэйшага роты, атрымаў трыццаць дзве падзякі, граматы і каштоўныя падарункі ад камандавання за ўзорнае выкананне грамадзянскага абавязку перад Айчынай. У школу быў дасланы пахвальны ліст за прыкладнае выхаванне салдата.

Справядліва зазначыць выдатны рускі педагог і пісьменнік А.С.Макаранка, што, выхоўваючы сваіх дзяцей, бацькі тым самым дэлегацыю фарміравання гісторыі сваёй Бацькаўшчыны. Па-добраму зайдзіце ў вясковую Генадзю Пятровічу і Марыі Іванаўне, бачачы, якія душэўныя дзеці вырашлі ў гэтай сялянскай сям'і.

Сярод вяскоўцаў пра Г.П.Бурака гавораць з даве-

рам і павагай. Пятровіча, як яго тут лагодна называюць, ведаюць у гаспадарцы як чалавека сур'ёзнага, здольнага прыйсці на дапамогу тады, калі гэта патрэбна. Не лічыцца ён са сваім уласным часам і паслугі змялякам аказвае бескарысліва, што ў нашы дні сустрачаеш не так часта. Дабрыня і чалавечнасць заўсёды цэнніліся людзьмі вышэй за ўсё. І асабліва цэнне, калі ўсім нам нялёгка, калі амаль паўсюдна можна сустраць грубасць, чэрствасць, абаякаваць, распусце. Хіба ж такіх людзей не з'яўляюцца ўзорам для пераймання?

Генадз Пятровіч і Марыя Іванаўна нядаўна выйшлі на пенсію. Але па меры сваіх сіл працягваюць працаваць. Не з-за «доўгага» рубля, вядома. Відавочна, праца для іх — не толькі сродак існавання, а ў першую чаргу — маральная неабходнасць, крыніца baldзэрасці. Глядзіш на такіх людзей, — і хочацца верыць: адрадоўца наша вёска, таму што лепшыя традыцыі стараўшага пакалення перадаюцца нашчадкам у спадчыну.

У народзе кажуць: чалавек не гасць на гэтай зямлі, а яе руплівы гаспадар. Можна таму і жыць у сэрцах вяскоўцаў вера, што ў незалежнай Беларусі такія сапраўдных гаспадароў будзе больш.

А.ГРЫНКЕВІЧ.

Начная вандроўка чырвонага «Масквіча»

Ён паявіўся ў вёсцы Сорагі Слуцкага раёна сярэд ночы. Чатыры яго пасажыры праніклі ў склад матэрыяльных каштоўнасцей калгаса «Пі Інтернацыяналі» і забралі 76 рулонаў шпалераў, ішчы на вясных замкоў, два нівеліры і два фарбапульты — усёго на сто тысяч рублёў. Хтосьці з вяскоўцаў усё ж паспеў запымаць колер заезджанага «Масквіча». У дзяжурны паліцэйскай паступілі трымаючыя нівеліры і фарбапульты. Яго пераправілі патрульнай машыне ДАІ. Яе вадзіцель на выезде са Слуцка, з усходняга боку, сустрэў грузавую крытую машыну з рэйдавай групай супрацоўнікаў гаррайаддзела ўнутраных спраў на чале з намеснікам начальніка аддзела па барацьбе з эканамічнай злачыннасцю маёрам В.Васілевічам. Рэйдавая паярнула назад і паехала па шашы ў бок вёскі Вясёла. Кіламетры за два наперадзе засвіліліся фары сустрэчнай машыны. Яе вадзіцель раптам зварочвае на бакавую дарогу — у напрамку вёскі Бярозаўка. І адразу гасіць фары. «Няйначай, той «Масквіч», — падумаў маёр В.Васілевіч і загадаў вадзіцелю прыбыць газу. Нагнаны легкавік толькі ля вёскі Папоўцы. Абарнаўшы, выкінулі жазло. «Масквіч» на павароце занесла на плот, ад удару заклініла правыя дзверцы. Затрыманая не супраціўлялася ў саляно-аўтамашыны ляжалі ўкрадзеныя рэчы. Усе чатыры былі п'яныя. Супраць іх убуджана крымінальная справа.

Міхаіл АДАМАЎ.

Кругласутачна працуюць людзі на Жодзінскай ЦЭЦ, каб у дамах і на вытворчасці заўсёды былі цёпла і светла. На здымку: ватунаўтасу маючыныя цэнтральнага іштэта № 2 Сяргей Мікалаевіч КОВАНАЎ і вадзіцель Аляксандравіч ШАЛЕСТАВЕЦ.

Фота Міхаіла Лушчыка.

БРЫЛЬЯНТАВЫ ВАЛЬС

У г. Маладзечне дзесяці гадоў таму назал праходзіла ўрачыстасць з нагоды залатогаснага Федара Несце-равіча і Юлія Іакаўлеўны Шалімавых. Самыя цёплыя словы гасці і родныя адра-валі юбілярам, жадалі ім доўгіх год, таго ж шчырага кахання. І вось споўнілася 60 гадоў сумеснага жыцця. Зноў сабраліся разам — на брыльянтавае вяселле. Дарэчы, першае ў горадзе. Валікай уладчавасцю, сям'ёнай любоўю і адданасцю былі напоўнены словы дзяцей і ўнукаў. А трохгадовы праўнучка Марыяка для юбіляраў прачытала верш.

Успамінам у гэты дзень не было канца. Федар Несце-равіч і Юлія Іакаўлеўна зга-валі першае знаёмства, нараджэнне першай дачкі Тамары, нялёгкай ваеннай гады, сумесную працу ў кінафікацыі, вяселлі дзяцей — цяпер у гэтай сям'і 31 чалавек.

Юбіляраў цёпла вітаваў намеснік старэйшага гарвы-каміко С.К.Татарановіч. Ён уручыў ім памятную адрас і падарунак.

У народзе гавораць: «У кахання няма пачатку і няма канца». Муж і жонка Шалімавы, як адзначае «Ма-ладзечанская газета», за-сталіся вернымі гэтай народнай мудрасці, стрымалі клятву ўзаемнай павагі і ад-данасці. Таму так прыгожа і танцавалі свой брыльянтавы вальс.

Уладзімір КОБРЫН.

ПАВЕСЯЛІЛІСЯ

Вясёла і цікава прайшлі школьныя канікулы ў Мінскім Пала-цы дзяцей і моладзі. Для гуртоўцаў Палаца ў сакавіку была падрыхтавана вялікая і намячная праграма. Адбылося свята песні, затым — гарадская выстаўка тэхнічнай творчасці, дзень кіно, свята юных мастакоў «Вясёлка». Юных спартсменаў прышлі павіншаваць калектывы эстраднага танца Мінскага Палаца дзяцей і моладзі і артысты Мінскага дзяр-жаўнага цырка. Юных шахматыстаў чакалі білітэрні і сеансы аначасовай гульні. Школьныя спартсмены ў такіх відах спорту, як каратэ, жокаспарт, міні-футбол, настольны тэніс, спартыўная стрэльба. А спартсмены па воднаму турызму прайшлі на Камс-мольскім возеры. Дэманстравалі сваё майстэрства юныя авіа-судна-і аўтамадысты.

Алена АЛЬХАВАЯ.

3 залы суда

— Устаць, суд ідзе, — паве-даміў сакратар суда. Пачаўся разгляд справы аб збойстве ў Заслаўі, учыненым у верасні мінулага года. На першым по-гляд — банальная бытавая сітуацыя: сабраліся двое ся-броў пагутарыць аб сваім га-ротным жыцці, свае пачуцці вырашылі «замачаваць» дзю-ма бутэлькай гарэлкі, якія прынес гасць, а ў далейшым — ахвяра збойства. Нягледзя-чы на тое, што ўжо быў «пад газам» (кухаль піву глюкс бу-тэлька «Зуброўка»), гаспадар ад «пачастунку» не адмовіўся. Гасць чамусьці вырашыў за-стацца нававуць у сябра. Гас-падар — ён жа падсудны К. — пачаў прычыніць і выганяць гасця мільціай. Выганяў так старанна, што не заўважыў, як забіў свайго сябра. А калі заўважыў, то, каб «не прыкідваўся», пачаў падмаць яго, наступачы нагою на горла...

Вось даныя амбулаторнай судова-псіхятрычнай экспер-тызы: «Псіхічным захворван-нямі і душэўнымі расстройтвамі К. не пакута-ваў. Варта лічыць, што ён знаходзіўся ў стане свядо-масці. У лядчынні не мае пат-рэбы...» Ва ўрача-нарколога К. таксама на ўлік не ставяў. Яго п'янства было на бытавым уз-роўні.

— Я ні за што на свеце не мог падумаць, што заб'ю яго, што наогул мільціай можна забіць, — завіў у час следства падсудны.

Аказваецца, можна... На це-ле Г. былі выяўлены шматлікія раненні ад удараў,

пераломы. Судовай экспер-тызай устаноўлена, што пад-судны нанёс сваёй ахвяры дваццацішэсць удараў, вынікам чаго стала шырокае кро-вавіліццё ў мяккіх тканках та-за, правай верхняй канечнасці з наступным малакроўем, а

нарабіў? Чалавека ў магілу ад-пачаў — з жывой душы на-дзякаваўся. Не даруе табе Бог, ніколі не даруе... Чую старыч шэпт, які цяпер, і зда-ецца, што зблелы, спуджаны твар падсуднага ў гэтую хвіліну такі далёкі... Неікая

кватэры сведка С. і пачала су-пакойваць. У яе адрас пасы-паліся маюкі і пагрозы. Судом было прызнана, што спосаб збойства кваліфікуецца як асабліва жорсткі, а збойства — наўмыснае.

Шыліся з мужам. Для яе гэта падзея была поўнай нечака-насцю, бо за трыццаці гадоў, якія яны былі ў шлюбе, ён ніколі не піў, ніколі не падняў руку ні на жонку, ні на дзяцей. На запытанне судзі аб раз-водзе яна адказала: «У яго бы-ла другая жанчына. Гордаць мне не дазваляла жыць з ча-лавекам, які здраджвае мне, які больш не кахае. І ён пай-шоў да сваёй каханкі, там прычынаўся да выпіўкі».

З чаго пачалося маральнае падзенне К.? Хто вінаваты ў яго паламаным лёсе: гарэлка ці, можа, спаксуныца, што на-вучыла лёгкаму жыццю? Інтуйцыя мне падказвала: бы-ло і ішчы нешта такое, што прывяло яго на лаву падсуд-ных.

— Скажыце, а як жыць нам, як людзям у вочы глядзець? — з горчучу пыталася ў мяне яго дачка. — У чым мы вінаваты? Увесь час ён шукаў лепшага жыцця. З намі яму не хапала волі...

І тады я зразумеў, што К. упарт не хоча лічыць сябе вінаватым у тым, што ён кале-чыў жыццё ўсім, хто зна-ходзіўся з ім побач. Гэтае ап'яняючае, усёпаглынальнае жадаанне быць вольным, браць ад жыцця яе мага больш і нічога не аддаваць за-умен загубіла ў ім чалавека, забудзіла яго душу. Мабыць, усё і пачалося з той першай сямейнай здрыпкі...

Суд прыгаварыў падсуднага да дзесяці гадоў пазбаўлення волі, без ссылок.

Сяргей ДЗЯДЗІЛЯ.

Выганяў... і не заўважыў, як забіў

Першы раз у сваім жыцці мне давялося бачыць збойцу. Бачыў вельмі блізка яго твар з апушчанымі вачыма, рукі, у якіх ён камячыў аблезлую шап-ку... Не, нічога жахлівага ў ім не было, наадварот — усё яго «змазаннае» аблічча выклікала ў мяне не столькі агіднасць (хоць, прызнацца, было і гэтае пачуццё), колькі непрыязнасць і непаразуменне... Я і цяпер да канца ніяк не магу зразумець, як ён — чалавек небагі і неагрэсіўны (паводле слоў сведак, характарыстык з работы) — мог учыніць такое са сваім сябрам, якога ведаў столькі часу, з якім разам некалі працаваў. Як мог ён, інвалід другой групы, спазнаўшы боль і пакуты, пайсці на збойства?..

таксама кровавіліццё ў права-зачную вобласць галавы. У К. цялесных пашкоджанняў не знойдзена. А вось экспер-тызай рэчавых доказаў уста-ноўлена кроў Г. на левай красочцы і штанах, якія нале-жалі К., такія ж крывавыя плямы былі і на мыльцы за-бойцы, знойдзеныя яны і на сцяне лесвічнай клеткі, дзе разыгралася трагедыя.

Успомніліся словы га-лоўнай сведкі С. — суседкі К.: «Маліся, чалавеча, бо Бог ад цябе адварнуўся... Што ж ты

цembra за ім, і не выцягнуў яго адтуль, не дапамагчы. — Я не хацеў яго забіваць, думаў стукнуць у плечо, а трапіў у галаву, — ускрыкнуў падсудны, з прыкрысцю мах-нуў рукой.

К. першым нанёс удар Г., які нават не спрабаваў абара-няцца. І К. у азарце б'ю яго мыльці, наваз тады, калі Г. выпузаў з кватэры. Пачуўшы словы ахвяры: «Не бі мяне, я ж добры чалавек!», — збойца раз'юшыўся яшчэ больш. На яго крык: «Забі!» — выбегаз

«Як жа так? — думаў я ў гэ-тую хвіліну, — чаму чалавек можа дайсці да такога зверста-ва? У кожнага з нас ёсць свой унутраны «кантралёр», які лідыце нам нормам паводзін, дапамагае ў адносінах з іншымі людзьмі...»

Мае думкі абарваў чыйсьці ўскліп. Я абярнуўся і заўважыў бегучую жонку К. і яго дарослую дачку, якая су-пакойвала маці. Змучаная, счарнелая ад гора жанчына. Адна падмакла на ногі дзвюх дачок, пасля таго як раз-

Ацяпляльная сістэма мае вентылі, каб можна было ў любы момант адгуляваць тэмпературу рэжым у тым ці іншым пакоі. Вокны з сонечнага боку маюць жалюзі. Прадугледжана ўсё неабходнае, што можа спатрэбіцца ў дзіцячым сале.

Тры пакоі займае пральня, дзе ўстаноўлены дзве праль-ныя машыны, сушыльны апарат, гладзільныя сталы.

Медыцынскі адсек, у які ўваходзяць сем памяшканняў, у тым ліку ізалятар і душавыя, абсталяваны апаратурай для правядзення фізіятэрапеўтычных працэдур. У кожным з яго пакояў — бактэрыцыдныя лампы.

Чого толькі няма ў харчблэку! Тут і электракатлы, пліты, цестамяшкі... Ёсць і мясны цэх, памяшканні для разкі хлеба, чысткі булбы, вялікая халадзільная камера. Для даста-ўкі прыгатаванай ежы на другі паверх прадагледжаны ліфт. Паўсюдна — светлы колер, дзе патрэбна — кафля.

Асабліва гордзіцца дзіцячага сада — басейн. Ён абслу-гоўваецца аўтаматычна. Вада ў ім пастаніна чыстая, цыр-куліруе: з басейна паступае ў хларатарыю, дзе праймае праз фільтры. Датчыкі аналізуюць якасць вады і пры неаб-ходнасці дабавляюць у яе хлору і соды, і зноў «адпраўляюць» у басейн.

— Да будаўнікоў ніякіх прэтэнзій няма, — адзначае загад-чыца дзіцячага сада Таццяна Расціслаўна Шылярыя. — Дарэчы, і тэрыторыя дзіцячага сада поўнасцю до-браўпарадкавана. Пляцоўка для гульні — як вялікі казачны гарадок са шматлікімі драўлянымі домікамі, арэямі, лаўкамі...

Разлічаны садзік на 280 дзяцей. Аднак па новых нормах, якія нядаўна змяніліся, на гэтую плошчу прымаецца 230—240 дзяцей. Адрокі пакуль толькі 4 групы. Справа ў тым, што для іншых яшчэ не ўсё падрыхтавана, напрыклад, спе-цальныя прылады. Калі б і пастаўка гэтых «добраў» была па кантракце абавязкам нашых замежных партнёраў, за-трымкі не было б.

А.МАЗАНІК.

Жыхары Чэрвеня з задаваль-неннем заходзяць у прадукто-вы магазін № 4. Іх заўсёды сустракаюць з увагай і добрай усмешкай. У адрас загадчыцы Валентыны Спірыдавай ідуць толькі самыя добрыя водгукі /на здымку яна справа з ву-чаніцай прадаўца Ірынай Аб-чухскай/.

Смачную прадукцыю выпяка-

юць у кандытарскім цэху Чэрвень-скага камбіната кааператываўнай прамысловасці: пярэцкія, тарты і здобу любяць старыя і малыя. А тарты, выкананыя на заказ, упры-гожаць любы святочны стол.

На зды

□ Акцыянернае таварыства "Забудова"

У канцы 1991 года калектыў Барысаўскай МПМК-184 вырашыў прыватываць асноўныя фонды. Праўда, сродкаў на выкуп маёмасці не было. Восі з'явіліся ў да свайго былой вышэйшай арганізацыі — акцыянернага таварыства "Забудова" з прапановай стаць саўладальнікамі акцый.

Яна выкупіла кантрольны пакет акцый, астатнія размеркаваны наступным чынам: частка пакінута на непадзельную калектыўную ўласнасць, а 48 працэнтаў баспаўнага размеркаваны паміж рабочымі і інжынерна-тэхнічнымі работнікамі. На кожнага члена акцыянернага таварыства быў заведзены асабовы рахунак і пачалі налічвацца дывідэнды. На выніках мінулага года яны складалі дзве рублі на рубель долі. Да таго ж пасля новага года пераацэнкі пераплачавую долю акцыянераў, якая ўзрастае ў некалькі разоў. Так, напрыклад, доля брыгадыра Уладзіміра Часлаўскага павялічылася з 15 да 134 тысяч рублёў.

Як бачым, змена формы ўласнасці прынесла членам працоўнага калектыўна немаўляную выгаду. А як гэта адбілася на вытворчасці? З такім пытаннем звяртаецца да дырэктара акцыянернага таварыства "Сяліба" І.І.Свірдзенкі.

— Летас наш калектыў працаваў лепш, чым у папярэднім годзе, — запэўніў Іван Іванавіч. — Мы змаглі перакрыць свае планы паказчыкамі. Так, напрыклад, аб'ём выкананых работ уласнымі сіламі ле-

73 мільёны рублёў пры плане 59,7 мільёна.

Найбольш значны аб'ект — 45-кватэрны жылы дом у вёсцы Крывая Бароза. Смаляцкага раёна, які будавалася на чарговай праграме для перасяленцаў. Здадзены

тэйшага цагельнага завода. Лішчэ два такія ж 6-кватэрныя дамы дабудовуюцца ў вёсцы Васілеўшчына Барысаўскага раёна для абслуговага персаналу падсобнай гаспадаркі вытворчага аб'яднання "БеллаўтАМАЗ". У стадыі

кватэрных дамоў, але не ўзбудзены, што ў гаспадарцы зноўдучы грошы, каб разлічыцца.

Фінансавая становішча будаўнікоў значна пагоршылася. Так, за два месяцы заказчыкі запэўчыліся ім каля 14 мільёнаў рублёў. Таму і сама МПМК не можа пералічыць каля сямі мільёнаў рублёў Чысінскаму заводу буйнапа-нельнага домабудавання і тры мільёны — субпадрадным арганізацыям.

Перашкджаюць зладжанай рабоце і некаторыя іншыя праблемы. Напрыклад, перабой з пастаўкай паліва і змазачных матэрыялаў. 3-за адсутнасці бензіну давалася паставіць на прыкол тры свае аўтобусы і за-казваць іх аўтапарку для пад-возу людзей на работу і з рабо-ты, трацячы на гэта нямаля фінансавых сродкаў. Такое ж становішча і з грузавым транс-партам.

І ўсё ж, нягледзячы на цяж-касці і перашкоды, "Сяліба" трымаецца на плаве. Шукаюць багатыя заказчыкі не толькі ў рэспубліцы, а і за яе межамі. У прыватнасці, у Бранскай воб-ласці. Вырашаецца пытанне аб узбудзе 20-кватэрнага дома па лініі ЖБК для мясцовай ГМК-16, ёсць дамоўленасць на здазел двух 12-кватэрных дамоў для Лошніцкага свінагадоўчага комплексу. Так што без работы людзі не за-стануцца.

Мікалай ЧАПЕЙ,
кар. "Мінскай праўды".

"СЯЛІБА" БУДУЕ СЯДЗІБЫ

тась у зрос у параўнанні з папярэднім годам на 18 працэнтаў. Усе запланаваныя аб'екты здадзены ў эксплуатацыю. Га-лоўнай задачай было не да-пусціць страт і захаваць калек-тыў. І з ёю мы справіліся.

Акцыянернае таварыства "Сяліба" ўзводзіць жыллыя да-мы для гаспадарак Бары-саўскага, Барысаўскага, Круп-скага, Лагойскага, Смаляцкага і Чэрвеньскага раёнаў. Маецца падсобная вы-творчасць: пілапрама і сталі-ны цэз, дзе сваімі сіламі выпу-скаюцца дробныя сталёныя вырабы. Лішчэ каля трох дзе-сяткаў вадзіцеляў і ме-ханыкаў абслугоўваюць бу-даўнічыя машыны і механізмы.

Дык вось, гэты параўнальна невялікі па колькасці калек-тыў, у якім працуе каля паўтары сотні чалавек, летас выкарыстаў уласнымі сіламі бу-даўніча-мантажных работ на

для іх і восем двухкватэрных дамоў у калгасе "Замосша" Барысаўскага раёна. Два такія ж двухкватэрныя дамы прыня-ты летас у эксплуатацыю і ў саўгасе "Мётца".

Калектыў "Сяліба" заканчвае работы па ўзбудзе двух двухкватэрных дамоў для вяс-коўнаў калгаса "Чырвонапар-тызанскі" Барысаўскага раёна. У калгасе "Чырвоны навасе-лец" на трэці квартал запланаваны ўвод васьмі такіх жа да-моў, 36-кватэрнага — у вёсцы Пчалыні. Тут работы ідуць з апраўжаным графікам і здача яго мяркуецца ў першым паўгоддзі.

Заканчваецца мантаж ка-робкі 12-кватэрнага дома для работнікаў Плещанскай бальніцы. У першым паўгоддзі павінны ўзбудзіцца два 6-ква-тэрныя дамы ў вёсцы Худайцы Крупскага раёна, заказчыкам якіх з'яўляецца дырэкцыя ту-

завяршэння пяць двухкватэр-ных дамоў у саўгасе "Лукавец" Вілейскага раёна.

— Як быццам нямаля аб'ек-таў узбудзіцца рукамі нашых рабочых, але гэтай праграмы нам хопіць толькі на восем ме-сяцаў, — працягвае гаворку дырэктар акцыянернага таварыства. — Жадаючы будаваць хапае, ды толькі не ўсе яны ма-юць на гэта фінансавыя сродкі. Мінулы вясенню, напрыклад, мы заклалі падмурак 48-ква-тэрнага дома ў Астравіцкім Гарадку для Мінскага след-на-механічнага завода, але лішчэ перад новым годам вы-мушаны былі заканаваць аб'ект 3-за адсутнасці ў заказ-чыка грошай. Дарэчы, і да гэта-га часу прадпрыемства так і не заплаціла нам каля 800 ты-сяч рублёў за выкананыя рабо-ты. Сёлета ў калгасе "Боркі" Барысаўскага раёна мы распах-чалі будаўніцтва дзесяці двух-

□ Парады спецыяліста

Італьянская бульба не для беларускага агарода

Па лініі гуманітарнай дапамогі з Італіі ў Беларусь сёлета завозілася харчовая бульба. Значная частка яе разлішана і ў нашай вобласці. Вядома, перад адпраўкай у гандлёвую сетку ўсе партыі італьянскай прадукцыі былі правяраны ў лабараторыях каранцінай інспекцыі. Хвароб і шкоднікаў клубняў экспертыза не выявіла. Бульба прыгодная для ўжывання ў ежу. І зусім нату-ральна, што хто-небудзь, маючы агарод ці дачны ўчастак, жадае пасадзіць яе, каб атрымаць ураджай.

Абласная дзяржаўная інспекцыя па караніну раслін ула-дальнікам дач і агародаў раіць устрымацца ад такога эксперы-менту. Гэта абумоўлена тым, што бульба, якая паступіла ў рэспубліку, належыць да не выпрабаванай у Беларусі сарту, вырашчана зусім у іншых глебава-кліматычных умовах. За-везеныя сарты, як правіла, няўстойлівыя да хвароб і шкоднікаў бульбы і ў прайце вырошчвання на прысядзібных участках мо-гуць даць ўсплыску небяспечных хвароб, такіх, як рак, бульбяная нематода, фітафтора, сцябловая нематода, чорная ножка і іншыя. У выніку ўгнаенні і праца, затрачаная на вырошчванне культуры, могуць марна прапаўсці.

Спецыялісты інспекцыі па караніну раслін звяртаюць увагу грамадзян на асабліва небяспечныя хваробы — рак бульбы і бульбяную нематоду, якія вельмі цяжка паліваюцца выкаранен-нем. Небяспека нематоды заключаецца ў тым, што выявіць яе візуальна ў пачатку заражэння участка амаль немагчыма. Толькі пасля значнага накаплення ў глебе ўзбуджальнікаў хваробы, калі ў пасевах пачаюцца пляшчыны, расліны адстаюць у росце, узнікае падстава меркаваць, што яны пашкоджаны зарэзанай хваробай. Дарэчы, узбуджальнікі нематоды могуць захоўваць жыццяздольнасць у глебе да 10 гадоў, а раку бульбы — да 30—40.

Як сведчыць практыка, айчыныя сарты бульбы больш ў-стойлівыя да пералічаных узбуджальнікаў хвароб, а некаторыя з іх увогуле неўспрымальныя, што вельмі важна для вырошчвання на дачных і прысядзібных участках. Да рака і немато-даўстойлівых адносяцца наступныя сарты: "беларускі-3", "санта", "верас", "гранат", "расінка", "свідазьянка" і некаторыя іншыя, якія раірабаваны менавіта для нашай вобласці. Разам з тым многія з іх, як напрыклад, "апрэца", "арбіта", "ласунак", "эміт", валодаюць высокай ураджайнасцю і выдатнымі смакавымі якасцямі. Слов-ам, выпрабаванне насенне больш надзейнае.

Дзмітрый БЕЛЕНЬКІ,
галоўны аграном абласной інспекцыі
па караніну раслін.

P.S. Ганарар пакідаю рэдакцыі газеты.

□ Официальный отдел

ЖИЛЬЕ — ВЕТЕРАНАМ ВОЙНЫ

В городах и сёлах Минской области проживают 12.238 инвалидов и 51.569 участников Великой Отечественной войны. Из них на учете, как нуждающихся в улучшении жилищных условий, состоят соответственно 137 (1,1 %) и 269 (0,6 %) человек. В Борисове ожидают получения квар-тир 90 инвалидов и участников войны, в Молодеч-но — 95, Слуцке — 53, Смо-левичском районе — 15, Мінском — 13, Стародорож-ском — 13, Столбцовском — 13 и т.д.

В конце прошлого года Молодечненский горисполком выступил с инициативой об обеспечении жильем к 50-ле-тию освобождения города от немецко-фашистских захват-чиков (5 июля 1944 года) ин-валидов и участников Великой Отечественной войны. Она была поддержана Комиссией Верховного Совета Респуб-лики Беларусь по делам ветера-нов и инвалидов, внимательно изучена в Совете Министров. В итоге признано целесооб-разным распространить иници-ативу молодеченцев на всю республику.

В связи с этим Совет Мини-стров Республики Беларусь принял 28 января 1993 года постановление №45. Всем ис-полкомам местных Советов народных депутатов, мини-

стерствам, ведомствам, пред-приятиям, учреждениям, орга-низациям поручено обеспечить выделение в теку-щем году в установленном по-рядке жилой площади ин-валидам Великой Отече-ственной войны, состоящим на квартирном учете на 1 января 1993 года. Участникам войны, семьям погибших или пропав-ших без вести воинов (parti-зан) и приравненным к ним в установленном порядке лицам (также состоящим на квартир-ном учете на 1 января 1993 г.) жилая площадь будет предо-ставляться в течение 1993—1995 годов.

Будет учитываться их воз-раст, состояние здоровья, пси-хологический климат семей, в которых они проживают, нуж-даемость в посторонней по-мощи (для тех, кто живет один) и другие особенности. Обеспечивать и Мінском горисполком поручено также предусматривать строитель-ство в городах с большим коли-чеством инвалидов, нуждающихся в улучшении жилищных условий, специ-альных домов с комплексным обустройством и набором комнат в квартирах соответ-ственно числу членов семей.

При получении квартир в обычных многоквартирных до-мах, в соответствии со ст. 44 Закона "О социальной защите

инвалидов в Республике Бела-русь", инвалидам, согласно медицинским показаниям и с учетом их желания, предостав-ляются (или заменяются) квар-тиры на нижних этажах.

По поручению правительства Министрство финансов в текущем году будет изыски-вать на финансирование стро-ительства жилья для инвалидов, участников войны, семей погибших воинов и приравненных к ним лиц не-обходимые средства за счет республиканского бюджета. По расчетам Госкомплана, согласованным с Комитетом при Совете Министров Рес-публики Беларусь по соци-альной защите военнослужащих, лиц рядово-го и начальствующего состава органов внутренних дел, вои-нов-интернационалистов, уволенных в запас (отставку), и членов их семей, объемы ка-питальных вложений, направ-ляемые в 1993 году на жилищное строительство для указанных целей, по Мінской области (без г. Минска) соста-вят 324 млн. рублей.

В. Савицкий,
главный специалист
Управления делами
Совета Министров
Республики Беларусь.

■ Лёсы з "браніраваных" сейфаў

Котлас на лесараспрацоўкі. Вярнуліся ад-туль толькі Алена і Леакадзія.

— Як успомнім, што мы там перажылі, — кроў стыне ў жылах, — дзівіліся сёстры сваім горам.

Актыўную дапамогу ў навадзянне роз-ных давадзак нашай камісіі аказвае Камітэт дзяржаўна-рэспубліканскай Рэспублікі Бела-русь. Яго супрацоўнікі толькі за апошні час устанавілі асобу кожнага і выслалі ад-

пачы чалавек.

Звартае на сябе ўвагу базграмае афармленне пратакоў аршыту і допы-таў, іншых дакументаў. Чытаў пратакол сельскага сходу "Аб міжнародным ста-новішчы СССР і ворагах народа", які пра-ходзіў у адной з вёсак. Яго зрабіў прадстаўнік улады. Аднак самаго дакладна да, выступаючы на сходзе таксама не было. Затое па прапанове старшыні сходу

кані, 6 ачавек/ была перададзена калгасу. Прыкладна такая ж гаспадарка была і ў Міхайла Адамавіча Пархімовіча з хутара Рыжэўка. Кампенсцыя ў суме дзесяці мінімальным зароботкам плат выплача-юць гаспадаркі, дзе раней пражывалі раз-рэсраваныя. Хача і тут не ўсё гладка. Некаторыя дамы захаваліся, і ў іх цяпер пражываюць зусім іншыя людзі, якія ў свой час былі заселены на законнай пад-

для гэтага з'яўляецца даведка аб рэ-абілітацыі, выдадзеная кампетэнтнымі ор-ганамі.

Але ўзніклі складанасці з рэалізацыяй паставы Вярхоўнага Савета і Саўміна Рэспублікі Беларусь "Аб парадку выплаты грашовай кампенсцыі ахвярам палітычных рэпрэсій 20—80-х гадоў, рэ-абілітаваным у адпаведнасці з рашэннем Вярхоўнага Савета Рэспублікі Беларусь". Асабліва ў той яе частцы, дзе ідзе размова аб штомесечных выплатах палавіны мінімальнай зарплат, але не звыш 60-кратнага размеру. У пункце першым па-лажэння СМ указаны: "Грашовая кампенсация выплачваецца асобам, якія былі пазбаўлены волі, у тым ліку якія ўтрымліваліся пад аршытам па крымінальных справах, а таксама дзеці ахвяр палітычных рэпрэсій, якія зна-ходзіліся разам з бацькамі ў месцах паз-баўлення волі". Аднак органы са-здасябешчання, у тым ліку абласце, не лічыць месцаў пазбаўлення волі канцляг-ры і лагеры ГУЛАГа на Крайняй Поўначы. А там знаходзіліся практычна ўсе "палітычныя" і іх дзеці. Атрымліваюцца, што гэты дакумент датычыць толькі адзінак, якія знаходзіліся ў час следства ў турмах. Дума-ецца, што накіонт гэтага з'явіцца яшчэ вы-сшаральны тлумачэнні.

Рэальная камісія не толькі аказвае сад-зейнічанне ў пытаннях рэабілітацыі, вы-платы кампенсаций і дапамогі, але і дапамагае ў вырашэнні сацыяльна-быта-вых праблем былых вязняў. Мы разумеем, што ў свой час дзяржава нанесла непар-аўны удар па сотнях сем'яў у раёне. Да гэтай пары ўнукі і праўнукі не могуць за-быць сямейную трагедыю. Наша задача — імкнуцца ў максімальнай ступені кампен-саваць матэрыяльныя і маральныя страты.

Барыс САВІНАЎ,
старшыня камісіі пры
Дзяржаўным раённым Саеве
народных дэпутатаў па аказанню
садзеяння ў забеспячэнні
праваў ахвяр палітычных
рэпрэсій 20—50-х гадоў
і ўвекавечанню іх памяці.

ПАСВІЎ КАРОЎ УЗДОЎЖ ГРАНІЦЫ? ЗНАЧЫЦЬ, ШПІЁН...

што камісіі перш за ўсё неабходна мець першапачатковы дакумент-даведку аб рэ-абілітацыі.

Звычайна на гэтай стадыі ўзнікаюць за-трымкі. Камісія дапамагае людзям адшу-каць гэтую даведку. У адных выпадках заявы рэпрэсраваных высылаюць у Праку-ратуру Рэспублікі Беларусь, у другіх — у абласную. Тым у сваю чаргу робяць запы-танне ў Расійскую Федэрацыю. Без-умоўна, на атрыманне давадзак затрачваецца нямаля часу. На жаль, быва-юць і безвыніковыя спробы. Асабліва калі гэта тычыцца непаўналетніх дзяцей, ад-праўленых у ссылку разам з бацькамі. До-бра, што вядома геаграфія спецыяльных для ссыльных з Беларусі: Комі АССР, Ар-хангельская вобласць, радзей Урал, Ка-захстан і Далёкі Усход. У некаторых сем'ях высланых было па пяцёра-ся ме-ра дзяцей. Многіх з іх загінулі на Поўначы ад невыносных умоў.

Жывуць на тэрыторыі Дзямідавіцкага сельсавета родныя сёстры Уельскія — Алена і Леакадзія. Пацёра непаўналетніх дзяцей былі разам з бацькамі высланы ў

паведныя дакументы амаль на сто чала-век, якія былі прыгавораны да расстрэлу.

Рэпрэсіюны махавік набіраў абароты. Толькі ў аўгуст дзень, 17 снежня 1937 го-да, ў Оршы былі расстраляны 7 сельскіх жыхароў раёна. Гэта Зялік Лейбавіч Шклярчук — 57 гадоў, Ніна Антоўна Лу-кашэвіч — 35 гадоў, яе муж Франц Феліцыянавіч — 39 гадоў, Аляксандр Вікенцьевіч Матусевіч — 40 гадоў і іншыя.

Там жа былі расстраляны 78-гадовы жыхар вёскі Камароўшчына Мікаіл Анто-навіч Валахановіч і Яўдзія Нікадзімаўна Чугаўская, якой было ўсяго 24 гады. Можна назваць дзесяткі прозвішчаў жи-хароў Дзяржыншчыны, якіх расстралялі ў тым жа годзе.

У якіх злучэнствах абвінавачваліся людзі, што вырошчвалі хлеб, працавалі на палях і фермах? Большасць рэп-рэсраваных абвінавачваліся ў шпіёнскай дзейнасці на карысць буржуазнай Поль-шы, іншы раз з прысудам — "за варожы настрой у адносінах да Савецкай улады". За гэта, напрыклад, была выслана сам'я Станіслава Станіслававіча Грыневіча з

дзе сем'я вырашылі высласць за межы рэспублікі. Пратакол падпісаў дакладчы-ён жа паставіў свой подпіс і за іншых чле-наў прызвіскага сходу.

Знаёмчыцца з такімі "ліпавымі" даку-ментамі, прыходзілі да вываду, што ў рас-публіцы панавалі беззаконне, базмежа. На жаль, да 1991 года спіс рэп-рэсраваных, а затым рэабілітаваных, не вёўся. Таму цяпер цяжка аднавіць рэаль-ную карціну, нават у маштабах раёна. Ха-ця наша камісія ўважліва займаецца і гэтым пытаннем. Дарэчы, ёсць адпавед-нае патрабаванне Вярхоўнага Савета. Спісы рэабілітаваных публікуюцца ў раён-най газеце, вывешаны ў музеі, рыхтуюцца для кнігі "Памяць". Асобна — спіс дарос-лых і асобна — непаўналетніх.

Практыка паказвае, што 90 працэнтаў спраў па рэабілітацыі звязаны з пытан-нямі кампенсаций за незаконна адабра-ную маёмасць. Так, на момант аршыту Мікалая Іванавіча Станішэўскага, які быў сасланы ў Паўночны край з вёскі Віцкушчына, яго маёмасць /жылы дом, хлест, гумно, склеп, малатарня, 4 каровы, 2

става. А былы гаспадар ці яго дзеці хочучы жыць імяна ў гэтай хаце і адмаўляюцца ад грашовай кампенсаций. Узнікае скла-данае сітуацыя, якая дакладна не агава-рана законам. Некалкі дамоў аказаліся пустымі, закінутымі. Яны былі вернуты ранейшым уладальнікам.

Некалькі разоў звярталася ў камісію за-служаная калгасніца калгаса "Праўда" Яўдзія Адамаўна Рудкоўская /Высоцкая/. Яна разам з бацькамі была выслана ў Ар-хангельскую вобласць. У дзяцінстве ака-залася ў становішчы рэпрэсраванай. На вайне загінула яе муж. Жанчыне 80 гадоў, але выглядае яшчэ даволі бадзёрай. На-цярпелася ў жыцці Яўдзія Адамаўна, вядо-ма, нямаля. Ёй аказваецца неабходна дапамога як з боку калгаса, так і сельскага Савета. Адзінае, чаго не вернеш, — гэта цяжка пражытых гадоў.

Павінен сказаць, што наследнікі ўсіх рэпрэсраваных атрымалі двухмесячную грашовую дапамогу. Тут пытанні, як ка-жуць, няма. Як і з выдачай пасведчанняў аб рэабілітацыі тым, хто застаўся ў жывых пасля цяжкіх выпрабаванняў. Падставай

■ Твои защитники, Родина!

КАЗАРМА — ДОМ СОЛДАТА

Казарма. С этим словом мы связываем что-то грубое, солдафонское, неуютное. Один артист, развалившись в шикарном мягком кресле театра, как-то оборвал своего коллегу, рассказывавшего неудачный анекдот: "Ты мне брось эти казарменные шуточки". "Тут, как в казарме", — говорил мне знакомый, с которым мы жили в заводское обще-жительство.

Но все эти сравнения никак не подходят к казарме, где мы побывали. Наш фотокор-респондент Анатолий Басов был прямо-таки в восторге от увиденного, а его удивить чем-либо не так просто. Тем более что нас здесь не ждали и невести лоск заранее не могли. Мы выполнили настоятельную прось-бу командира батальона подполковника А.Дубровина зайти и посмотреть, как жи-вут солдаты, чем занимаются в свободное время.

Поразила чистота, порядок и уют. Ниче-го лишнего. Ни где не заметишь даже пылин-ки. Ровными рядами выстроились кровати, на некоторых из них отдыхали солдаты, за-ступающие в наряд. Светло. Тепло. Много цветов.

Первым делом заглянули в комнату отды-ха. Обратили внимание на обстановку: боль-

ушиями они создают хо-рошие условия для службы и жизни солдат, стремятся, чтобы казарма была их до-мом.

Анатолий СМОЛЯНКО.

На снимках: в спортив-ной комнате; сражаются в шашки ефрейтор И.Гола-нов (слева) и рядовой А.Шевченко, арбитр ефрейтор В.Баранов; при-вести себя в порядок — пер-вое дело для рядового В.Власова.

Фото
Анатолия БАСОВА.

шой аквариум с декоративными рыбками, циркулат попугайчики, в углу стоит боль-шая клетка с колючками... Здесь можно по-читать газеты, книгу, поиграть в шашки, словом, снять, как говорится, дневную на-грузку.

А есть желание — в свободное время зай-мись спортом. Для этого стоит лишь прой-ти через коридор — и попадешь в спортивную комнату. Чего тут только нет! На любой вкус: штанга, гири, гантели, шведская стенка, канат... Все сделано рука-ми самих солдат и бережно ими используется. Так что, есть желание — занимайся на здоровье. А для связистов это очень важно, так как некоторые из них часами находятся за аппаратурой и не испытывают большой физической нагрузки. Естественно, в сво-бодное время, кроме плановых занятий спор-том и физической зарядкой, солдат может поработать со снарядами в классе.

Зашли мы и в другие комнаты. Везде чув-ствуется хозяйский глаз и заботливая рука командира роты майора Владимира Никола-евича Токаря, его заместителя старшего лейтенанта Александра Николаевича Крыло-ва, старшины роты старшего прапорщика Владимира Максимовича Денищенко, других военнослужащих подразделений. Общими

